

Ed, lod man ham aflægge en højtidelig Erklæring. Jeg tror, at det for Næyningernes Vedkommende vil være ganske uden Betænkelighed at gaa hertil; men dette Spørgsmaal er ogsaa et af dem, som jeg tillader mig at henstille til den højtærede Justitsministers velvillige Overvejelse, vi kommer sikkert ogsaa næste Aar til at staa overfor Ændringer i Retsplejloven.

Det andet Spørgsmaal, jeg vil berøre her, er Spørgsmaalet om Begrænsningen af Offentligheden i Retsplejen. Overfor Lovforslagets § 3 er der kommet den ejendommelige Stilling, at der i Udvalget har dannet sig en Koalition mod Ministerens Forslag. Denne Koalition bestaar af tre Partier og opfylder altsaa alle Betingelser for i Venstres Presse at blive betegnet som en Trekant; men det er dog ikke sandsynligt, at man i Venstres Presse vil dvæle stærkt herved, fordi alle Partiet Venstres Repræsentanter i Udvalget er med i Trekanten — det er i øvrigt et ikke helt ukendt Fænomen, men jeg synes dog, at det ikke skulde gaa ganske upaaagtet hen ved denne Lejlighed, og derfor har jeg tilladt mig at sætte en lille tynd Streg under det. Vi fra vor Side støtter Ministerens Forslag paa dette Punkt, fordi vi finder, at det er en sund, praktisk Betragtning, der ligger bagved. Ønsket om at gøre visse Begrænsninger i Offentlighedens Adgang til Retsforhandlinger har vi maattet lade falde, uagtet vi er klare over, at vi paa dette Punkt kunde gøre Regning paa Tilslutning ogsaa fra Repræsentanter fra andre Partier her i Salen, og uagtet vi i den seneste Tid har set et kraftigt Vidnesbyrd om, at der indenfor Pressen er en vaagen Erkendelse af, at Offentligheden paa visse Punkter trænger til en Begrænsning. Jeg sigter til det, der skal være hændt under en stor sensationel Proces, en Svindleraffære, som behandles ved en Kommissionsdomstol, hvis Møder er Genstand for megen Interesse fra Pressens Side, hvis Galleri af implicerede Personer tegnes, beskrives, vurderes, dømmes, fordømmes moralsk, uden Persons Anseelse — dog med en vis Begrænsning. Det er mig nemlig fortalt fra en Kilde, jeg har Grund til at anse for fuldt paa lidelig, at der under denne Proces pludselig hvirvledes frem til Overfladen en Række Pressemænd, og at de kom frem i lidet flatterende Stillinger. Herom har Offentligheden intet faaet at vide, og det er naturligvis rent menneskelige og i og for sig smukke Følelser for de paagældende, der har bevirket denne Tavshed; man har indset, at en Offentliggørelse af de paagældendes Forhold vilde virke ødelæggende for dem,

og man har skaar det dem. Men denne Skaansel kan neppe paaregnes at finde en saadan fin Forstaaelse fra alle Sider, naar det drejer sig om Folk udenfor Pressemændenes Kreds. Erfaringen viser det med al ønskelig Skarphed.

Pressen har altsaa paa dette Punkt etableret en Begrænsning i Offentlighedsprincippet for sine egne Folk. Er det nu, spørger jeg, urimeligt at forlange dette Privilegium udvidet til at omfatte ogsaa andre ulykkelige Mennesker, for hvem Offentliggørelse er ligesaa skæbnesvanger som for de Personer, det her drejer sig om? Jeg tror det ikke. Det vil atter og atter gentage sig, at rettænkende Mennesker oprøres ved den Stille i Gabestokken, som finder Sted i mange Tilfælde under Forhold, hvor der uden mindste Skade for Princippet, hvis Rigtighed ogsaa vi erkender, kunde finde en Begrænsning Sted. Fra anden Side — jeg kunde fristes til at kalde det Trekanten, hvis jeg ikke vidste, at den Omstændighed, at den højtærede Minister her er med, efter den, maa jeg kalde det, ortodokse Opfattelse, har en afrundende Indflydelse paa Figuren, saaledes at Trekanten ikke kommer saa skarpt frem —, altsaa fra denne Side har man frygtet, at selve Princippet sættes i Fare. Man synes ligesom ikke at have nogen rigtig Tillid til Princippets Styrke, naar man overhovedet ikke tør tale om en Begrænsning deri. Og denne Begrænsning vilde jo kun sikre Princippet. Ellers vil nemlig den Uvillie, som med Rette vender sig imod dets uheldige Udløbere, ramme selve Princippet. Det tror jeg, man fra Principrytternes Side i dette Tilfælde skulde gøre sig klart.

Med disse Ord vil jeg anbefale mine Meningsfæller og dem udenfor mine Meningsfællers Kreds, som maatte finde, at det var rigtigt, at stille sig saaledes overfor de to Ændringsforslag, at man stemmer imod Flertallet i Udvalget og derved støtter Justitsministeren i hans Ønske om en fornuftig Begrænsning af den Kreds, som har Ret til at være til Stede i Retslokalet i alle Tilfælde, hvor Offentligheden er udelukket.

Justitsministeren (Rytter): Det er lykkedes Udvalget at blive enig om saa at sige alle de her foreliggende Spørgsmaal, kun paa eet Punkt er det ikke lykkedes at opnaa Enighed, nemlig med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 2, der drejer sig om, hvad der fejlagtig er blevet betitlet Spørgsmaalet om Offentlighedens Anvendelse for Retten. Jeg er enig med det konservative Folkeparti i, at man skulde tage den paagældende Bestemmelse, som den er foreslaaet af Mini-